

בש"פ 3997/23 - שני שיטרת נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3997/23

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

העורר: שני שיטרת

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מיום 10.5.2023 במ"ת 57000-02-23 שניתנה על-
ידי כבוד השופט נ' אבוטה

תאריך הישיבה: י' בסיון התשפ"ג (30.5.2023)

בשם העורר: עו"ד ימימה אברמוביץ, עו"ד זהר ארבל

בשם המשיבה: עו"ד יוסף קנפו

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 10.5.2023 (מ"ת 57000-02-23, השופט נ' אבוטה). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. ביום 23.2.2023 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום נגד העורר. על פי המתואר בכתב האישום, בין העורר לבין ח' (להלן: נפגע העבירה) הייתה היכרות על רקע עיסוקם המשותף בענף התכשיטים. ביום 26.1.2023, במהלך נסיעה משותפת ברכבו של העורר, החל דין ודברים בין השניים אשר הוביל לכך שהעורר שלף סכין ודקר את נפגע

עמוד 1

העבירה דקירות מרובות, בין היתר, בחזהו, בצווארו, בבטנו ובראשו - הכול במטרה לגרום למותו. לאחר שנדקר, הצליח נפגע העבירה להימלט מהרכב והעורר עזב את המקום במהרה. על פי המתואר בכתב האישום, במעשים האמורים גרם העורר לנפגע העבירה לפציעה קשה, שבעקבותיה הוא הגיע למצב של כשל רב מערכתי ואף נדרש לטיפול נמרץ ולמספר ניתוחים. כבר עתה יצוין כי כשלושה שבועות לאחר האירוע נפטר נפגע העבירה, אולם סיבת הפטירה טרם התבררה. עוד יצוין כי בהתאם לאמור בכתב האישום העורר נעצר ביום האירוע ובעת מעצרו נתפס בחזקתו סם מסוג m-METHYLMETHCATINON במשקל העולה על 1.2 גרם. נוכח כלל המתואר, כתב האישום ייחס לעורר עבירה של ניסיון רצח, וכן עבירה של החזקה ושימוש בסם מסוכן.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. בהמשך לכך, ביום 20.4.2023 התקיים דיון בבקשה בבית המשפט המחוזי במעמד הצדדים. המדינה טענה כי קיימות ראיות לכאורה לחובתו של העורר, וביניהן: התקשרות טלפונית בין העורר לנפגע העבירה לתיאום המפגש ביניהם; תיעוד ממצלמות האבטחה שבו נראה המאבק ברכב וכן נפגע העבירה נצפה בו דקור; עדויות של נוכחים במקום שראו את פציעותיו של נפגע העבירה; דו"חות שוטרים שהגיעו לזירה; תיעוד רפואי של נפגע העבירה ועדויות הרופאים שטיפלו בו; וכן דו"ח מז"פ ממנו עולה כי הדם שנמצא ברכבו של העורר ועל גבי הסכין שייך לנפגע העבירה. המדינה הוסיפה וציינה כי במהלך חקירותיו של העורר הוא הודה שאכן דקר את נפגע העבירה, וכי בהודעותיו השונות התגלו סתירות ביחס למקורו של הסכין ולנסיבות הדקירה. עוד טענה המדינה כי נוכח מצבו הרפואי של נפגע העבירה לאחר האירוע מושא כתב האישום לא נגבתה ממנו עדות. רק בהמשך נגבו עדויות מבני משפחתו, ואלה ציינו כי בעודו בבית החולים אמר נפגע העבירה שהעורר ניסה להרוג אותו על רקע מחלוקת כלכלית ביניהם. בהקשר לעילות המעצר, המדינה טענה למסוכנות נוכח אופיים וחומרתם של המעשים המיוחסים לעורר, וכן לחשש כי אם ישוחרר העורר ינסה להתחמק מהדין, כפי שניתן ללמוד מבריחתו מזירת האירוע.

4. העורר מצדו לא חלק בעיקרון על העובדות המתוארות בכתב האישום, אך טען כי לא ניתן ללמוד מהן על כוונה לביצוע עבירה של ניסיון רצח או כל עבירה אחרת. לטענתו, התפתח ויכוח בינו לבין נפגע העבירה לאחר שזה סירב לשלם לו, וזה הוביל לדקירתו של נפגע העבירה. לכך הוסיף העורר כי משלא נגבתה עדות מנפגע העבירה, גרסתו של העורר היא היחידה הרלוונטית להבנת ההתרחשות ברכב, ואין לייחס משקל לעדויותיהם של בני המשפחה. העורר הוסיף וטען כי הוא נעדר עבר פלילי, כי עד מעצרו ניהל חיים נורמטיביים, וכי על רקע זה יש להפנותו לקבלת תסקיר לשם בחינת חלופות מעצר אפשרויות.

5. כאמור, בהחלטה הנזכרת בפתח הדברים הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי קבע כי לאחר שעיין בחומר החקירה, ובשים לב לעובדה שהעורר אינו חולק על העובדות המתוארות בכתב האישום, קיימת תשתית ראייתית לכאורית לחובתו. באשר להשגותיו של העורר ביחס לסוג העבירות הנגזרות מהמעשים המתוארים בכתב האישום, לרבות היסוד הנפשי שיש לייחס לו, בית המשפט המחוזי קבע כי מקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי. לבסוף, בית המשפט המחוזי קבע כי אין מקום בנסיבות העניין להורות על קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. בהגיעו למסקנה זו הדגיש בית המשפט המחוזי כי המעשים המיוחסים לעורר הם בעלי חומרה יתרה ומלמדים על המסוכנות המובהקת הנשקפת ממנו, וכי התנהגותו לאחר האירוע מקימה אף חשש סביר כי אם ישוחרר ינסה לשבש הליכי משפט.

6. הערר שבפניו מכון כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי, ובו עותר העורר להורות על עריכת תסקיר בעניינו לבחינתה של חלופת מעצר. העורר חוזר ומדגיש כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן במחלוקת, כך שהמחלוקת

ממוקדת בשאלת קיומם של יסודות העבירה המיוחסת לעורר. לשיטת העורר, נוכח נסיבות ביצוע העבירה, אשר לפי גרסתו נסבו על ויכוח על רקע סירוב לשלם עבור סחורה, יש להורות על עריכת תסקיר.

7. הדיון בערר התקיים בפני ביום 30.5.2023. באת-כוחו של העורר חזרה ועמדה על כך שכתב האישום נסב על אירוע מבודד, שאינו מאפיין את חייו של העורר, שהוא נעדר עבר פלילי. היא הוסיפה וטענה כי רב הנסתר על הגלוי בכל הנוגע להתרחשות בתוך הרכב שבו בוצעו הדקירות. בהקשר זה, באת-כוח העורר אף הטעימה כי ההודעות שמסרו בני משפחתו של נפגע העבירה אינן קבילות, ואין להסתמך עליהן כראיות להוכחת העבירה של ניסיון רצח.

8. מנגד, טענה המדינה כי דין הערר להידחות. המדינה הצביעה על החומרה המופלגת של האירוע שכלל דקירות רבות חוזרות ונשנות, וטענה כי די בעובדה זו כדי ללמד על המסוכנות הרבה הנשקפת מן העורר. בא-כוח המדינה אף הצביע על כך שנקבעו מועדים שיאפשרו את שמיעת משפטו של העורר בסמוך לאחר תחילתה של שנת המשפט.

9. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל דעה שדין הערר להידחות. אכן, עברו של העורר הוא נקי, וכתב האישום נסב על אירוע ממוקד. יחד עם זאת, בשל המסוכנות הברורה המשתקפת לכאורה מאירוע חמור זה, לפחות בעת הזו, אני סבורה שאין הצדקה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי בדבר מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, וכי אין אף מקום להורות על הזמנת תסקיר בעניינו.

10. אמנם, שומה על בית המשפט לבחון תמיד אם ניתן לאיין את מסוכנותו של נאשם באמצעות חלופה למעצר מאחורי סורג ובריח. לצד זאת, ישנם מקרים בהם ניתן להגיע למסקנה כי מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נדרש אף ללא קבלת תסקיר מעצר בעניינו (ראו: בש"פ 4214/21 אבו ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.6.2021) (להלן: עניין אבו ג'אבר); בש"פ 4865/22 סלאמה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.7.2022)). דברים אלו נכונים ביתר שאת באותם מקרים שבהם נשקפת מסוכנות גבוהה, אשר יש בה כדי להשפיע על מידת האמון שניתן לתת בנאשם (ראו: בש"פ 1660/15 מסעד נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (16.3.2015); עניין אבו ג'אבר, פסקה 9). במקרה דנן, מסוכנותו של העורר היא רבה ביותר, היא נלמדת על רקע האלימות הגבוהה המיוחסת לו בכתב האישום ותוצאותיה הקשות, ואף מעוררת שאלות, בשים לב לאופי הבלתי צפוי של ההתרחשות. כן יובהר, כי מסקנתי בדבר מסוכנות העורר מבוססת על עובדות כתב האישום, אשר כאמור אינן במחלוקת, ואינה תלויה בעדויותיהם של בני משפחתו של נפגע העבירה, אשר המשקל שיש לייחס להן ייקבע במסגרת ההליך העיקרי. כמו כן, אין בהחלטתי זו כדי לקבוע מסמרות באשר לקיומו או היעדר קיומו של היסוד הנפשי לעבירת ניסיון הרצח, שאלה שמקומה להתברר אף היא במסגרת ההליך העיקרי.

11. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ז בסיון התשפ"ג (5.6.2023).

שׁוֹפֵט